

DOKONALÉ TICHO

HELEN
FIELDS

Ljndeni

Dokonalé ticho

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Helen Fields

Dokonalé ticho – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**DOKONALÉ
TICHO**

HELEN FIELDS

**DOKONALÉ
TICHO**

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Venujem Gabrielovi

Keď sa na teba pozerám, vidím muža, ktorým sa staneš.

*Ten muž je láskavý a verný, silný, ale jemný,
pevný a zásadový.*

Je to vodca.

Som naňho hrdá viac, než si dokážeš predstaviť.

1. KAPITOLA

ZOEY

Odierala si kožu o kamene. Štrk sa jej zarýval do tela. Napriek tomu sa plazila ďalej.

Smrť striehla ako upír v tme a približovala sa k Zoey plazivými krokmi. Čoskoro sa jej ladové prsty smrti zaryjú do jej pliec. Zastaví sa, až keď v nej nezostane ani kvapka krvi. Bola vďačná za čiernosť jesennej noci. Aspoň nemohla vidieť, ako vyzerá jej telo po zverstvách, ktoré na ňom spáchali. Aj tá trocha sily, čo jej zostala v horných končatinách, ju pomaly opúšťala. Na lakťoch sa posunula ešte trochu dopredu. Dúfala, že v žilách jej neprestáva prúdiť krv.

Vraj je zlé dievča, pomyslela si. Ten muž jej slúbil, že ju nechá žiť, ak sa prizná. „Som skazená,“ zašepkala do šera. Tak veľmi chcela prežiť.

Premohla ju agónia, jej zničujúca intenzita jej pritlačila tvár na asfalt. Až do tohto dňa sa považovala za odborníčku na bolesť. V minulosti mala zlomené kosti, prasknutý ušný bubienok, zlomený nos, ale nič z toho ju nepripravilo na agóniu, ktorú ľudské telo znáša pred príchodom smrti.

Zdvihla tvár z tvrdého povrchu cesty a prinútila stuhnuté pravé koleno, aby sa posunulo ešte o pár centimetrov dopredu. Nieкто príde, povedala si. Nieкто určite čoskoro príde. Na to však myslela už niekoľko dní. Kde sú tí spasitelia, ktorí sa vo filmoch vždy objavajú o päť minút dvanásť? Kde sú, keď ich potrebuješ?

Z normálneho života ju vytrhli v nedeľu popoludní, takže od začiatku jej nočnej mory uplynul už týždeň. Čas sa menil ako zakrivené

zrkadlo, bizarne sa natiahol, kým nešťastne čakala na koniec svojho uväznenia, a roztrieštil sa do ničoty, keď sa blížil koniec – jej koniec.

Celý ten čas ležala v tme na chladnom tvrdom stole. Kruté bolo, že až do samého konca mala dostatok jedla a vody a neutrpela žiadne vážne zranenia. Dovolila si chorobne veriť, že by mohla žiť ďalej. Celé roky sledovala horory, samolúbo hádala, kto zomrie a kto prežije, a predsa sa dostala do podobnej pasce. Dovolila si veriť tomu, čo jej sľubovali, prežiť ďalšiu sekundu, ďalšiu minútu, ďalšiu hodinu bez toho, aby ju pohltila hrôza.

Zrazu získala nový pohľad na strach. Mohla by teraz ostatné ženy v centre veľa naučiť, ale už nikdy nebude mať príležitosť to urobiť. Bolesť jej vystrelila z chrbtice do žalúdka ako oštep, ktorý ňou prešiel. Výkrik, ktorý jej vyletel z úst, bol viac zvierací ako ľudský, odrážal sa od asfaltu a jeho ozvena sa rozliehala ďaleko po okresnej ceste. Nikto neprichádzal. Tá myšlienka ju prinútila opäť jasne premýšľať. Nevysadil ju tu na okraji cesty uprostred noci, aby mala nejakú šancu prežiť. Toto bol najvyšší trest. Priviesť ju k pokore.

Rozhodla sa ľahko.

Položila si tvár na cestu, vystrela jednu nohu, potom druhú, až napokon ležala rovno. Z posledných síl sa prevrátila na bok a odkotúľala sa od stromov pri ceste smerom do jej stredu. Gravitácia jej potom pomohla prevrátiť sa na chrbát. Nebolelo to. Dobrá správa – a zároveň zlá správa, ako usúdila – bola, že už necítila žiadnu bolesť. Pocit, že jej niečo trhá telo na dve časti, sa rozplynul v chladnom októbrovom vzduchu. Keď už nič iné, mohla sa naposledy pozrieť na mesiac a hviezdy. Všade inde vládla úplná tma. Nebola teda v blízkosti mesta. Žiaru hviezd nerušilo žiadne svetlo. Na svete nebolo nič také krásne ako škótska obloha. Zoey možno veľa nezažila, ale vždy si uvedomovala opojnú krásu svojej vlasti, nikdy ju neomrzela krajina a architektúra, ktoré inšpirovali aj svojrázny folklor a hudbu.

Dnes večer sa hviezdy ukázali kvôli nej. Slzy v jej očiach možno ich počet zdvojnásobili alebo strojnásobili a možno sa cez slaný roz-

tok viac trblietali, ale umierať pod takouto krásnou nočnou oblohou bolo ako v rozprávke. Nie je skazená, pomyslela si. Už nemá zmysel sa pretvarovať.

„Som dobrý človek.“ Jej pery sa ledva pohli, nevládala vydať žiadny zvuk. Keby v jej svaloch zostalo dosť krvi, aby ich prinútila pohnúť sa, usmiala by sa.

Šťastnejšie časy. Aj ona také mala. V detstve, keď jej matka žila v láskyplnej harmónii s otcom a jej brat ešte býval s nimi. Spomenula si na deň, keď otec tvrdil, že idú k zubárovi na pravidelnú polročnú prehliadku, ale namiesto toho ich vzal do psieho útulku. Strávili tam celé popoludnie, rozplývali sa nad každým jedným psíkom, až kým v poslednom koterci nenašli zabudnutého zanedbaného teriéra. Psa zo žartu pomenovali Bojovník, ale pravdou bolo, že od toho dňa im bol nekonečne oddaný. Zoey premýšľala, či ju tie prechádzky, kŕmenie a umývanie láb niekedy omrzia, pretože pri mačkách videla, že všetkých to nakoniec omrzí. Darovaní domáci miláčikovia sú závislí od ľudí vo všetkom. Bojovník s nimi zostal od jej piatich do dvanástich rokov. Spával na jej posteli a upokojoval ju, keď ju veľké dievča, ktoré bývalo oproti nim, každý deň šikanovalo, kým sa jej otec nešiel porozprávať s jeho rodičmi. Keď bola smutná, pes jej dovolil, aby ho nosila po dome ako bábiku. Od pondelka do piatka sedával o pol štvrtej na rohožke pri dverách a čakal, kým sa Zoey nevráti zo školy. Vždy ju udivovalo, že psy vedia, koľko je hodín. Bojovník jej pritlačil svoj mokrý ňufák na líca zmáčané slzami, keď do otcovho auta narazilo vozidlo, ktoré riadil muž s vyšším množstvom alkoholu v krvi. Nešli do nemocnice, nenastalo žiadne dlhé lúčenie. Pri ich dverách sa objavil policajt s vážnym výrazom na tvári a potichu im to oznámil. Matka sa utápala v žiali.

O osemnásť mesiacov neskôr sa v ich živote objavil nevlastný otec. O rok jej brat oslávil šestnástu narodeniny tak, že s matkiným súhlasom narukoval. Zoey ju za to nenávidela. Rozmýšľala, či jej to dokáže odpustiť, skôr než naposledy vydýchne, ale odpustenie si vyžadovalo úsilie a sústredenie. Musela si udržať predovšetkým nádej. A ona už

žiadnu nemala. Bratov odchod ju zlomil. Odstránil poslednú prekážku medzi ňou a novým manželom jej matky.

Údery pästí, ktoré jej brat znášal pred svojím odchodom, sa obrátili proti nej. Matka bola ako hromada rozbitého porcelánu, nepovedala a neurobila nič. Možno jej to bolo jedno. Možno bola jednoducho vďačná, že jej sa tie rany nedotkli. Zočina tvár zostala nedotknutá až do začiatku letných prázdnin, keď strach z prísnych učiteľov na chvíľu opadol a nemala žiadne povinnosti. Tešila sa však krátko. V noci vo svojej izbe ronila slzy do Bojovníkovej teplej srsti a tlačila sa k jeho vychudnutému, ale upokojujúcemu telu. Až dovtedy, kým sa jej nevlastný otec nerozhodol, že láska k psíkovi prináša do jej života priveľa radosti. Vyhlásil, že je alergický na psie chlpy a psie žrádlo je príliš drahé, hoci žili v obrovskom dome a on zarábal viac než dosť. So zvláštnym, zle predstieraným kýchnutím oznámil, že pes musí z domu.

Ten deň sa Zoey vryl do pamäti ako scéna z *Čarodejníka z krajiny Oz*, až na to, že psík neunikol z očímových pazúrov, aby hľadal cestu domov ako Dorotka. Bojovníka jej vytrhli z náručia, keď sa k nemu chúlila na posteli a opakovala si, že ak jej ho vezmú, neprežije.

„Prestaň robiť scény,“ zahriakla matka. Vo vzťahu, ktorý bol na vrchole Zoeho detstva krehký ako motýľ, predstavovali tieto tri slová rozsudok smrti. Nevlastný otec jej oznámil, že psa umiestni do útulku. Ujme sa ho nejaká rodina, pre ktorú bude vhodnejší, poučil ju. V ten večer si Zoey sadla a počítala, koľko dní zostáva do jej šestnástych narodenín, keď bude môcť utiecť ako jej brat. Sedemstodva. Všetky si zaznačila do zápisníka, aby mohla každý uplynulý deň preškrtnúť červenou fixkou.

Úplne premárnený život, pomyslela si. Lenže strašná pravda bola taká, že keby teraz mohla utížiť pár modrín a prežiť niekoľko dní naplnených nenávisťou navyše, s vďakou by ich prijala.

V sedemnástich rokoch bývala so spolužiačkou, kým kamarátkina matka neprišla o prácu a nemohla si už dovoliť Zoey živiť ani ubytovať. Sny študovať a skladať skúšky nikam nevedli, ustavičné sťahovanie

bolo príliš vyčerpávajúce. Nakoniec dala svojej matke poslednú šancu. Dali si sľub, ktorý rovnako rýchlo aj porušili. Opäť lietali päste.

V osemnástich rokoch mala Zoey dosť rozumu na to, aby vedela, že je čas doma to zabaliť. Vyšla do ulíc, aby svoj názor na nevlastného otca vykričala do sveta, verejne, aby sa ho neodvážil poprieť. Potom si zobrala igelitku s oblečením a išla do centra, o ktorom počula. Posiata modrinami, ktoré jej zaručovali vstup do tohto útulku, sa tam usadila a zaradila do nekonečného radu čakajúcich na pridelenie sociálneho bývania. Vyšetrili jej jazvy. Ponúkli jej, že podajú trestné oznámenie. Lenže Zoey nemohla byť taká krutá k svojej matke, aby človeka, ktorý im poskytoval strechu nad hlavou, poslala do väzenia. Aj keď si to jednoznačne a sto percentne zaslúžil.

Pozerala sa na mesiac a obloha akoby sa k nej sklonila nižšie. V konároch stromov nad ňou zalomcoval poryv vetra a zasypal jej telo prikrývkou zlatistých listov. Po krku jej prebehlo čosi s dvoma radmi nôh, ale Zoey to bolo jedno. Nemalo zmysel sa teraz mykať. Čoskoro sa aj tak stane len potravou pre červy. Cesta bola dlhá a rovná a neohraničovali ju žiadne biele vodiace čiary. Bola teda na vidieku. Možno tadiaľto až do rána nikto neprejde. Pre úbohého vodiča by to bolo strašné prekvapenie, pomyslela si Zoey. Zčať pondelok takouto obľudnosťou. Teda ak ju prejde.

Posledných sedem dní jej života sa začalo omylom. Kolkokrát deťom hovorili, aby sa nepribližovali k autám, z ktorých sa ľudia pýtali na správny smer? V duchu bola inde: cestou do miestneho supermarketu v Sighthille na predmestí Edinburghu rozmýšľala, čo uvariť na večeru. Nevšimla si, že za ňou ide auto, uvedomila si to až neskôr. Nemala šiesty zmysel, keď prechádzala cez parkovisko medzi domami. Nenašlo jej, že muž, ktorý sa jej pýtal na cestu do zoologickej záhrady, môže mať v rukáve veľký nôž a bleskovo jej ho priloží ku krku. Nastúpiť do auta, alebo vykrváčať na parkovisku – to boli jej možnosti. Spätne ľutovala, že si nevybrala druhú možnosť. Nakoniec by to aj tak vyšlo rovnako.

Keď sedela na sedadle spolujazdca, s nožom namiereným na jej hruď jej prikázal, aby si nasadila putá. Ruky sa jej tak triasli, že sa jej ich podarilo zacvaknúť až na štvrtý pokus. Len ma znásilni, pomyslela si. Prosím, dostaň to zo seba, urob, čo treba. Zneuži ma a potom ma pušť. Ale nechaj ma žiť. Prosím, nechaj ma žiť. Preškrtila som tolko dní červenými krížikmi. Nie je spravodlivé, aby som teraz zomrela. Muž ju viezol ďalej a ďalej. Neskôr ležala na zadnom sedadle a cestu už nesledovala. Odvaha jej však nechýbala. Zahákovala nohu pod kľučku dverí a pokúsila sa ju zdvihnúť, ale zistila, že dvere sú zamknuté detskou zámkou. Na zadných oknách boli tmavé sklá, takže nemala šancu privolať pomoc mávaním. Dokonca aj pokus udrieť muža spútanými rukami po hlave jej vyniesol len pohrdavý smiech a úder laktom do oka.

„Prosím, nezabíjajte ma,“ prosila, keď vchádzali na akúsi zarastenú príjazdovú cestu.

„Nezabijem,“ odvetil. „Ale ty si zlá.“

„Čože?“ opýtala sa. V ústach jej vyschlo od strachu a hanby, že jej močový mechúr neudržal svoj obsah.

„Musíš to povedať,“ prikázal jej pokojne. „Si zlá, však?“

„Asi ste si ma s niekým pomýlili,“ odpovedala. „Neviem, za koho ma považujete, ale nie som zlý človek. Nikdy som nikomu neublížila. Ak ma necháte ísť, sľubujem, že nikomu nepoviem ani slovo. Nedostanete sa do žiadnych problémov.“

„Ale si skazená,“ trval na svojom. „Si nehanebná, drzá a bezcitná. Záleží ti len na sebe. Povedz to.“

„Nie som!“ zakričala Zoey a odtiahla sa od neho na zadnom sedadle čo najďalej. „Nie som zlý človek. Vy ma nepoznáte.“

Potom vystúpil a otvoril zadné dvere. Bol vysoký. Oči mal posadené blízko seba a také tmavé, že v nich nevedela rozoznať zreničky. Páchol. Keď sa nad ňu sklonil, aby ju vytiahol z auta za vlasy, zacítila závan hniloby.

„Urobím, čo chcete. Môžete sa so mnou vyspať. Nebudem sa brániť. Ak chcete, aby som bola nehanebná, budem. Môžem byť, aká len chcete,“ zašepkala a odvrátila hlavu, keď ju pritiahol k sebe.

„Vidíš? Koľko sekúnd ti trvalo, kým si mi ukázala, aká si? Povedz to,“ prikázal jej znova.

„Som zlá,“ vyhovela mu Zoey a on ju chytil za vlasy a vliekol ju po cestičke k skupine stromov v zadnej časti záhrady. Surovosť, s akou ju tam ťahal, znamenala koniec všetkým nádejam. V okolí nemohla byť živá duša, ktorá by si všimla, čo muž robí, a on sa ani nesnažil byť nenápadný.

„Dotýkať sa je proti pravidlám,“ mrmlal si pre seba cestou. „Žiadne dotyky. Vôbec žiadne.“

Zdvihla hlavu, aby sa obzrela po kríkoch na okraji pozemku. V dohľade nebola žiadna budova okrem tej, kam ju vliekol. Nikto by nepočul jej výkriky.

Na strome nad ňou zahúkala sova. Zoey mala vždy rada sovy. Z trávy pri ceste mimo jej zorného poľa sa ozvalo šušťanie. To je Bojovník, povedala si. Prišiel mi robiť spoločnosť, kým nebudem opäť s oteckom. Už sa nemám čoho báť. Hviezdy na oblohe vybledli. Edinburská jeseň bude tento rok dlhá a studená.

2. KAPITOLA

Inšpektor Luc Callanach zastavil na okraji Torduff Road. Dva zvedavé kone sledovali cez vysokú ohradu, čo sa deje: ako modré blikajúce majáky ničia pokoj a pohodu skorého rána. Na tričko si natiahol mikinu s kapučnou a pozrel na hodinky. Pol piatej ráno. Technici práve rozmiestňovali reflektory okolo miesta činu, pretože prirodzeného svetla bolo ešte málo. Slabé októbrové lúče tam dopadali najskôr o pol siedmej. Hlavná inšpektorka Ava Turnerová zastavila za ním. Mala na sebe športové oblečenie, očividne už mala za sebou ranný tréning.

„Spíš vôbec niekedy?“ spýtal sa jej, keď vyrovnali krok.

„To je nejaký francúzsky zvyk, pozdraviť sa otázkou? Pretože tu v Škótsku sme zvyknutí povedať najprv dobré ráno. Si tu už dosť dlho na to, aby si to vedel. Čo vieme o obeti?“ odvetila a zúrivo si mädlila ruky.

„Ešte som ju nevidel,“ odpovedal, stiahol si rukavice a podal jej ich.

„Je strašná zima. A musíme ísť kúsok nahor. Cesta je dlhá a úzka, vedie na juh k priehrade, museli ju uzavrieť na necelých dvoch kilometroch. Technici už začali. Podľa všetkého je to mladá žena.“

Ava ukázala uniformovanému policajtovi svoj preukaz a obaja sa zohli, aby prešli popod žltú pásku. „Na forenzných expertízach zvyčajne spolupracujeme s Ailsou Lambertovou, ale teraz je na dovolenke, takže kto sa postará o telo?“ spýtala sa.

„Ja,“ ozval sa hlas muža, ktorý stál za nimi. „Jonty Spurr. Som rád, že vás konečne spoznávam osobne, hlavná inšpektorka.“ S úsmevom jej podal ruku.

„Luc, dlho sme sa nevideli. Povedal by som, že vás rád opäť vidím, ale nie za týchto okolností.“

„Jonty, zdravím,“ povedal Luc. „Čo vás privádza do Edinburghu?“

„Zastupujem Ailsu, kým sa stará o svoju sestru. Hovorí, že dostala mŕtvicu. V Aberdeene mám šikovnú zástupkyňu a vy tu máte málo ľudí, preto ma sem dočasne preložili. Pôjdeme za tou mladou dárou? Čaká na vás,“ vyzval ich a podal im ochranné oblečenie, čižmy a rukavice. Kým sa obliekali, tím forenzných technikov kúsok pred nimi postavil pod stromami plátenný prístrešok a hukot generátora plašil vtáky z neďalekého lesa.

„Prepáčte, ten hluk je tu strašne hlasný,“ upozornil ich Jonty. „Na telo dopadajú listy a voda, preto ten prístrešok. Budete si musieť dávať pozor, kam šliapete. Krv je na veľkej ploche a nesmieme narušiť stopy. Už ste raňajkovali?“

„Len kávu,“ odpovedala Ava. „Prečo?“

„Dvaja ľudia tu vracali. Nemusíme zdržiavať ostatných od práce,“ odvetil Jonty.

„Obaja sme si za tie roky zvykli na veľa vecí, takže sa upokojte,“ ubezpečila ho Ava. „Ale ďakujem za upozornenie.“

Pomaly postupovali vpred po bielej plastovej plachte pod plátennou strechou, opatrne, aby nestúpili vedľa a neznečistili niečo, čo by mohlo byť dôkazom. Jonty Spurr kráčal vpredu a kľakol si k malej kôpke zakrytej forenznou plachtou. Dvíhal ju pomaly, akoby nechcel zobudiť dieťa.

Callanach odvrátil pohľad. Ava si zakryla ústa. Málakedy sa miesto činu dalo označiť inak ako bitúnok. Žiaľ, len tak sa dalo opísať, čo sa stalo mladéj žene ležiacej na zemi.

„Luc, zavolaj na stanicu. Spýtaj sa, či niekto za posledných štyridsaťosem hodín nenahlásil zmiznutie mladéj ženy – zatiaľ stačí uviesť vek medzi šestnástimi a dvadsiatimi rokmi, dlhé hnedé vlasy, červeno-hnedé šaty. Zatiaľ žiadny iný opis,“ povedala Ava Callanachovi.

„Nie sú farebné,“ poznamenal Jonty.

„Ako to myslíte?“ spýtal sa Callanach.

„Šaty nie sú červenohnedé,“ vysvetlil Jonty. Rukou v rukavici siahol dievčaťu pod ľavé rameno a zdvihol ho o niekoľko centimetrov, aby odhalil kúsok látky pod lopatkou. Vo svetle reflektorov zažiarila biela farba bavlny.

Ava sa prudko nadýchla. „To sú biele šaty?“ zarazila sa. „Ako mohla...“

Jonty odpovedal tým, že chytil šaty za lem a vyhrnul ich, aby odhalil stehná a brucho. Z brucha malo dievča vyrezaný obrovský kus kože a odhalené mäso sa začalo vlniť, ako vysychalo. Z rany mu po nohách až k bosým chodidlám stekala krv, teraz zaschnutá na celej dolnej polovici tela.

„To nie je všetko,“ oznámil Jonty. „Z chrbta obete odrezali podobne veľký kus kože. Keď sme ju našli, nemala na sebe spodnú bielizeň. Ešte sme sa ničoho nedotkli, takže sa môžete presvedčiť na vlastné oči.“ Postavil sa, znova zakryl dievča a ukázal opačným smerom, než odkiaľ prišli. „Plazila sa niekoľko metrov po ceste. Na asfalte zostali kúsky kože, domnievame sa, že pochádzajú z jej rúk a kolien. Ako sa plazila, krvácala čoraz viac. Našli sme dva veľké kompresné obvazy, ktoré musela stratiť, oba úplne nasiaknuté krvou. Ten, kto ju tam nechal, jej najprv poskytol lekársku pomoc a potom ju nechal na mieste, kde bolo takmer isté, že ju nikto neobjaví včas.“

Chvíľu mlčky stáli a premýšľali. Kdesi v dialke bolo počuť, ako sa rozbícha traktor. Vietor hlasno fúkal nad rozľahlou priehradou na juhu. Toto neobvyčajne krásne miesto, vzdialené len niekoľko kilometrov od edinburského obchvatu, sa stalo domovom duchov.

„Teda ležala na chrbte,“ zopakovala Ava. „Myslíte si, že sa zviezla na kolená a obrátila sa?“

„Nie, keby sa len tak obrátila, zostala by ležať tvárou nahor. Vozovka nemá dostatočný sklon, aby jej gravitácia pomohla skotúľať sa. Myslím, že sa prestala plaziť a rozhodla sa odpočívať. Alebo sa vzdala. Musela byť zo straty krvi a šoku úplne mimo. Môžem dať telo previezť? Nechcem, aby sa jeho stav ešte zhoršil, kým začnem s pitvou,“ prehodil Jonty.

„Ešte sa naň pozriem,“ povedala Ava. „S tými raňajkami ste mali pravdu, Jonty. Vždy keď si myslím, že ma roky v polícii zocelili, objaví sa niečo nové.“

„Pokoj jej duši. V tejto fáze pre ňu nemôžeme urobiť nič iné. Musím ísť podpísať nejaké papiere. Môžete sa na ňu ešte pozrieť, ale nehybte ňou a zostaňte na podložke, dobre?“ povedal Jonty.

Ava podišla k dievčaťu, kľakla si vedľa neho a ešte raz odhrnula plachtu, aby odhalila tvár a plecia. „Pravú ruku má ohnutú. Vyzerá to, akoby niečo držala,“ upozornil Callanach.

„Alebo možno len tak dopadla na zem,“ odpovedala Ava. Posunula sa k nohám a jednu zdvihla. „Pod zaschnutou krvou nevidím žiadne zranenia. Žiadne viditeľné modriny. Nemyslím si, že prešla veľa. Vysadili ju niekde nablízku.“

„Včera v noci nepršalo a nebol dôvod, prečo by auto muselo zastaviť na okraji cesty, ak sa po okolí pohybovalo len samo. Nenájdeme žiadne stopy po pneumatikách,“ zamyslel sa Callanach.

„Súhlasím. Nevieme, z ktorého smeru vozidlo prichádzalo, takže prezeráť záznamy z bezpečnostných kamier na najbližších križovatkách by bolo ako hľadať ihlu v kope sena. Ale pozdĺž cesty je niekoľko domov,“ povedala Ava. „Pošli tam policajtov, nech zistia, či niekto neskoro v noci nevidel alebo nepočul nejaké auto. A každého nech sa spýtajú, či by mu neprekážalo, keby sme prehľadali jeho pozemok. Tých, ktorí odmietnu, preveríme.“

Opäť sa k nim pridal Jonty Spurr. Práve si sťahoval rukavice a pri tele ho vystriedal fotograf, ktorý mal zachytiť miesto činu predtým, než telo prevezú do márnice.

„Doktor, je možné, že je to výsledok nepodarenej operácie? Tie kompresné obvazy a rezy. A telo pohodené na takom verejnom mieste. Ten, kto to urobil, chcel, aby sme ju našli,“ pokračovala Ava.

„Muselo byť jasné, že vzhľadom na množstvo stratenej krvi nemôže prežiť. Neexistuje na to žiadne lekárske vysvetlenie. Obvazy ju možno mali len udržať dlhšie nažive,“ povedal Jonty.

„Chcete povedať, že jej skutočne ošetrovali rany, aby predĺžili jej agóniu?“ spýtal sa Callanach.

„V popise mojej práce sú vedecky podložené závery, nie špekulácie. Je zázrak, že prežila tak dlho. Bola statočná, vydržala neuveriteľne veľa. To, že sa dokázala v daných podmienkach plaziť hoci len pár metrov, je zázrak,“ odpovedal Jonty.

„Ako dlho je podľa vášho názoru mŕtva?“ spýtala sa Ava.

„Tri až štyri hodiny. Vraj ju našiel nejaký farmár, keď išiel vypustiť kravy na pašu. Videl som ho, ako sa rozpráva s policajtmí, ktorí boli na mieste ako prví. Vzhľadom na to, že on sám utrpel šok a je v lekárskej starostlivosti, tipujem, že s tým nemá nič spoločné. Ak odhliadneme od psychopatologických motívov činu, musel to byť niekto so silným žalúdkom, kto odrezal mladej žene kus kože, potom ju obrátil a urobil to znova. To nie je ako bodnutie nožom v hneve. Aj ľuďom s lekársnym vzdelaním trvá dlho, kým zvládnu dlhé rezné rany.“

„Takže je to psychopat,“ vyhlásila Ava. „Alebo niekto, kto je zvyknutý na extrémne násilie a krviprelievanie.“

„Niekto, koho by ste nemali podceňovať,“ povedal Jonty. „Ideme ju previezť. Pitvu urobím ešte dnes, ale bude to trvať dlho. Po odpovede si prídte zajtra ráno.“

Rozlúčili sa. Luc a Ava sledovali, ako telo premiestňujú do patologického vaku a potom na nosidlá. Na mieste, kde mladá žena zomrela, bola zem v strede karmínová a na okrajoch čierna. Teraz, keď telo odstránili, bolo jasnejšie vidieť cestu, ktorú prešla.

„Vôbec sa nedostala ďaleko,“ podotkol Callanach. „Predpokladám, že keď ju tu páchatel nechal, vedel, že už dlho nevydrží. Myslím si, že vrah alebo vrahovia smerovali na juhozápad, k priehrade.“

„Prečo?“ spýtala sa Ava.

„Pretože sa plazila smerom k Edinburghu. Dám ruku do ohňa, že by sa neplazila smerom, ktorým odišlo vozidlo. Útočníci sa snažia čo najrýchlejšie zmiznúť. Inštinkt ti veľa bežať opačným smerom, než kam idú oni.“

„Myslíš, že to bol niekto, koho poznala?“ premýšľala nahlas Ava.

„Neviem, čo by bolo nebezpečnejšie, či urobiť to úplne cudziemu človeku, alebo sa pozrieť do očí niekomu, koho poznáš, a zároveň doňho rezať. Je to, akoby na ňu zaútočilo zviera. Nikdy som nevidel telo, ktorému by chýbalo toľko kože,“ odvetil Callanach. „Poďme sa pozrieť na kus tej cesty, či nám niečo neuniklo.“

Kráčali mlčky vedľa seba asi sto metrov, okolitá zeleň im poskytovala istý pokoj. „Nenávidím túto prácu,“ ozvala sa Ava.

„Nie,“ odvetil Callanach. „Nenávidíš dôvod, prečo je táto práca dôležitá. Musíš si pripomínať, že okrem týchto chorých bastardov žijú na svete milióny ľudí. Keby sme tu neboli, koľko ďalších mŕtvol by skončilo zohavených na okraji cesty?“

„Nepremýšľaš niekedy o tom, že by si sa vrátil do Lyonu? Viem, čo sa tam stalo, ale to už bolo dávno. Mohol by si sa vrátiť k Interpolu, očistiť svoje meno. Nehovor mi, že si na to nepomyslel,“ prehodila Ava a otočila sa späť, aby sa pozrela na reflektory a zástup zamestnancov v bielych ochranných odevoch, ktorí systematicky chodili sem a tam.

„Nemôžeš očistiť svoje meno po obvinení zo znásilnenia,“ odvetil. „Je to ako snažiť sa dostať atrament z bielej košele. Už som sa tu usadil. Nepoviem, že sa v Škótsku cítim ako doma, ale cítim sa tu dobre. Keby sme mohli všetky edinburské fast foody nahradiť výberovými lahôdkami, bolo by to ešte lepšie.“

„Nikdy nám neodpustíš naše jedlo, však?“

„Ak čakáš, že sa zmierim so zverstvami, ako sú haggis, kaša a mleté hovädzie, či čo to máte, tak nie.“ Callanachov francúzsky prízvuk zvýraznil slová, akoby sa týkali nejakej exotickej choroby.

Ava sa usmiala. „Tie priehradky sú dve a za nimi sa cesta mení na poľnú a je dosť kamenistá. Dúfala som v mäkkú pôdu, a to už týždeň nepršalo. Máš pravdu. Nie sú tu žiadne čerstvé stopy po pneumatikách. Ale v tom aute bude jej krv. Musíme toho páchatela nájsť, a to rýchlo, skôr než stihne odstrániť všetky dôkazy.“

„Presne to teraz robí,“ poznamenal Callanach. „Poďme, vráťme sa na policajnú stanicu. Ja budem informovať tím, zatiaľ čo ty zabezpečíš

všetky potrebné prostriedky.“ Keď sa otočili, aby sa vrátili, zazvonil mu telefón. „Áno, je to tak. Kontaktujte príbuzných. Najskôr si však vyžiadajte fotografiu. Potrebujeme mať potvrdenú identifikáciu, nikto iný telo nesmie vidieť. Ďakujem.“ Zložil. „Minulú nedeľu sa začalo pátranie po nezvestnej mladej žene, ktorá zodpovedala tomuto opisu. Strážmajster Tripp hľadá reálnu fotografiu.“

„O tom som nepočula. Je nejaký dôvod, prečo sa správa o pátraní nerozšírila?“ zaujímala sa Ava.

„Bývala v útulku pre obeť domáceho násillia. Ženy tam často nezostávajú dlho, prichádzajú a odchádzajú. Niekedy ich po čase omrzí nedostatok súkromia, alebo sa vrátia domov, alebo jednoducho nechcú, aby ich našli. Polícia vypočula zamestnancov útulku, ale nič nenasvedčovalo tomu, že by sa stala obeťou trestného činu, takže prípad sa odvtedy nikam neposunul.“

„Poskytli meno?“ spýtala sa Ava.

„Zoey Coleová. Osemnásť rokov. Beloška, hnedé vlasy, orieškové oči. To by súhlasilo.“

„Áno,“ prikývla Ava a pridala do kroku. „Otázkou je, ako sa vôbec dostala do toho útulku. Možno osoba, kvôli ktorej sa tam presťahovala, zistila, kde je, a rozhodla sa ju navštíviť.“

„Bol by som prekvapený, keby domáce násillie prerástlo až sem. Bol by to najradikálnejší vývoj v kriminalite, aký som kedy videl,“ vyhlásil Callanach.

„Ľudia môžu nečakane vybuchnúť a odhaliť skrytú časť svojej povahy. S Astrid si bol len na jednom rande a pozri, ako sa to skončilo. Tak sa na teba naviazala, že bola schopná obviniť ťa zo znásillenia a výrazne si ublížiť, aby to dokázala. Vieš si predstaviť, o koľko posadnutejšia a vyšinutejšia by musela byť, keby ste boli spolu šesť mesiacov alebo dva roky? Zlomení ľudia nemajú žiadne hranice. Poškodenie, ktoré nie je viditeľné na povrchu, je najnebezpečnejšie.“

3. KAPITOLA

Výšetrovacia miestnosť bola čudne prázdna. Na prahu stála strážmajsterka Christie Salterová, v jednej ruke mala hrnček kávy a v druhej škatuľu šišiek. Ďalší krok vpred ju mal vrátiť do sveta, z ktorého pred niekoľkými mesiacmi odišla, keď sa únos, pri ktorom zasahovala, skončil katastrofou a ona utrpela bodnú ranu do brucha dlhou keramikou črepinou. Prišla o svoje dieťa. A, úprimne povedané, na chvíľu aj o zdravý rozum. Návrat do práce bol nevyhnutnosťou, nie možnosťou. Keby zostala doma ešte minútu, naďalej by sa pozerala na tapetu na stene a prepínala televízne kanály, škody na jej duševnom zdraví by sa len zhoršili a stali by sa nenapraviteľnými.

„Dúfam, že tu nie sú všetci. Nebudem sa deliť o svoje nenasýtené tuky s tými nenažrancami, keď sa vrátia,“ ozval sa za ňou seržant Lively.

Salterová sa usmiala na prázdnu miestnosť, v ktorej stála, potom sa pokúsila nasadiť vážnu tvár a odvrátila sa.

„Nuž, seržant, vy už máte taký pupok, že nejakých dvadsať šišiek s pudingovou plnkou a čokoládovou polevou sa v ňom úplne stratí. Len si dajte.“ Podala mu škatuľu.

„Som rád, že vám dovolenka neotupila ten váš ostrý jazyk. Len pripomínam, že som ešte stále váš nadriadený, takže mi musíte každé ráno uvariť kávu a vyčistiť topánky.“ Lively si zobral svoju týždennú dávku kalórií a už si vychutnával prvý hlt.

„Počula som, že Max Tripp zložil seržantské skúšky a čaká na výsledky. Takže čoskoro asi budem variť kávu aj jemu. Ale nebojte sa, som si

istá, že budete mať ešte veľa ďalších požiadaviek,“ uškrnula sa Salterová. „Keď už sme pri tom, kde sú všetci?“

„Zavolali ich k telu nájdenému na Torduff Road. Vrátia sa až o niekoľko hodín. Predpokladám, že teraz iba začínajú zbierať výpovede. Na mieste činu je hlavná inšpektorka Turnerová a model spodnej bielizne, ktorý je mojím nadriadeným,“ informoval ju Lively a chrptom ruky si pritom utrel ústa.

„Vy a inšpektor Callanach ste stále na ostrie noža? Myslela som si, že sa z toho už spamätáte. Možno by som tam mala ísť ja. Ak vyšetrujú novú vraždu, mala by som priložiť ruku k dielu. Každý človek sa počíta.“

„Myslím, že je pravdepodobnejšie, že pomoc bude potrebná tu. Viete, ako to je. Zrazu budú zvonit telefóny, každý bude mať stovky otázk. Čoskoro tu vypukne poriadny zmätok. Na mieste majú dosť ľudí,“ povedal jej Lively.

„To sú iba reči. Môžete povolať ľudí zdola, aby dvíhali telefóny. Ja si vezmem auto. Doprava je dnes celkom plynulá, dostanem sa tam za...“

„Christie,“ prerušil ju Lively. „Je to škaredé. Mladé dievča s otvoreným bruchom. Naozaj si myslím, že by ste nemali...“

„To stačí,“ zastavila ho. „Budete ma volať Salterová ako vždy. A nebudeme hovoriť o tom, čo sa stalo v minulosti. Keby som sa o tom chcela rozprávať, mohla som zostať doma, kde ma nejaký člen rodiny chodil dvakrát denne kontrolovať. Toto je práca. Takže so mnou nezaobchádzajte v rukavičkách a nesnažte sa ma nikam upratať. Na to je už neskoro.“

Vtom zazvonil telefón a Lively ho zdvihol. Schmatol pero a začal si čmárať poznámky na blok papiera, pričom pritakával do telefónu.

„Dajte nám desať minút,“ povedal napokon a zavesil. „Oblečte si kabát, Salterová. Ideme do mesta.“

Crichton's Close bola ulička pre peších vedúca ku Kráľovskej míli. Bola to obľúbená nočná zastávka bezdomovcov, pretože vysoké múry po oboch stranách ich chránili pred vetrom a poskytovali im aspoň čiastočný úkryt pred dažďom. Ako slepá cesta mala ulička navyše tú výhodu, že do nej nemohli vchádzať policajné autá. V noci tadiaľ pre-

chádzali len opilci a nič netušiaci turisti. Pokiaľ ste nehľadali problémy. Lively a Salterová prešli cez Gentle's Entry a zaparkovali na Bakehouse Close, odkiaľ prešli za roh, kde sa policajti a záchranári snažili presvedčiť nejakého muža, aby sa nechal ošetriť.

„Kto je to?“ spýtal sa Lively strážnika, keď k nim dorazili.

„Volá sa Mikey Parsons. Na ulici žije už dlho, je o ňom známe, že je fetišák. Pravidelne ho vidáme pri našich pochôdkach. Nikdy sme s ním nemali žiadne problémy okrem močenia na verejnosti, ale vždy sa len zdvihol a odišiel, nikdy na nás nič neskúšal.“

„Ako sa máte, pán Parsons?“ oslovila ho Salterová, keď k nemu došla.

Muž sa prudko otočil a pokúsil sa ju nájsť očami, ale namiesto toho zostal civieť na plagát akéhosi koncertu, ktorý visel na protihľej stene. Bielka očí mal sfarbené do výrazného odtieňa červenej a ústa mal pootvorené. Ruky mu viseli pozdĺž tela, knísal sa, ale nespadol. Jeden zo zdravotníkov urobil ďalší krok jeho smerom, v ruke mal navlhčený obrúsok, ktorý smeroval na Mikeyho ľavé líce. Keď mu utrel zaschnutú krv, na Mikeyho tvári sa zreteľne ukázali tri rezné rany.

„No to je úžasné,“ zamrmlal Lively. „Nejaký čudák tu napodobňuje Zorra.“

Písmeno Z sa tiahlo od koreňa nosa po vonkajší okraj lícnej kosti, potom sa šikmo zakrivovalo ku kútiku úst a odtiaľ sa vracalo rovno k ušnému lalôčniku.

„Má šťastie, že to neschytil do krku,“ poznamenal záchranár. „Pán Parsons, máte bolesti?“ spýtal sa hlasno.

Parsons zastonal. Tvár mal napriek chladnému počasiu spotenú a zdalo sa, že si svoje zranenia vôbec neuvedomuje.

„Čo si myslíte, že si dal?“ spýtala sa Salterová.

„Stavil by som na syntetické kanabinoidy,“ odpovedal jeden zo zdravotníkov a prilepil mu na ranu náplasť, aby okraje držali pohromade. „Šíri sa to tu teraz ako epidémia. Pohotovosti sú plné na prasknutie a pre bežnú verejnosť je dosť desivé vidieť niekoho stáť uprostred cesty ako zombie. Droga vyvoláva halucinácie a ľudia upadnú do šoku.“

Je to bežný stav, keď je človek úplne mimo. Vôbec nedokáže normálne komunikovať. Ak je pán Parsons stále pod vplyvom, môže prežívať úplnú agóniu. Nemáme možnosť zistiť to.“

„Kto vám volal?“ spýtal sa Lively.

„Dnes ráno išla okolo predavačka a zbadala krv, tak to nahlásila. Nevedeli sme, čo sa mu stalo, kým sme sa naňho poriadne nepozreli. Keď sme prišli, snažil sa ukryť si hlavu v odpadkovom koši.“

„No, určite to nie je náhoda,“ vyhlásila Salterová. „Čo myslíte, seržant? Hádka s dílerom, nezaplatený dlh alebo bitka, ktorá sa vyhrotila?“

Lively vytiahol telefón a urobil niekoľko detailných fotografií rany, kým záchranári nedokončili svoju prácu, a potom pre istotu urobil ešte niekoľko záberov miesta činu.

„Nebola to bitka,“ povedal nakoniec. „Skôr ho niekto označoval. Rany má na jednej strane tváre a sú rovné. Bolo to naplánované. Je na zemi krv?“ zakričal na jedného z policajtov stojacich neďaleko.

„Vedľa tej hromady vrec na odpadky,“ prišla odpoveď. „Asi patria Mikeymu.“

Salterová a Lively prešli k hromade zapáchajúceho oblečenia a kartónu, ktorý tvoril dom Mikeyho Parsonsa. Vonkajšiu stenu skladu vo výške jedného metra nad zemou zdobila čerstvá červená čiara v tvare šípu. Lively niekoľkými kliknutiami zavrel svoje portfólio s obrázkami.

„Ak sedel na tomto kartóne, mal by na tvári striekance,“ zamyslel sa. „Vzhľadom na to, že by si asi ťažko balil joint, keby mal už polovicu tváre rozrezanú, stavím sa, že ho niekto napadol, keď bol sfetovaný.“

„Myslíte, že k nemu niekto len tak prišiel, keď bol mimo, a vrhol sa naňho, aby mu rozrezal tvár?“ spýtala sa Salterová. „Nemohol to byť niekto iný pod vplyvom kanabinoidov? Ak droga spôsobuje psychózu, je možné, že sa pozrel na Mikeyho, ale videl niečo úplne iné.“

„Mám silné podozrenie, že sa nikdy nedozvieme, čo to bolo,“ odpovedal Lively. „Zdá sa, že pán Parsons nechce spolupracovať ani sa dať odviezť do nemocnice, a určite nám v tomto smere nedá žiadnu zmysluplnú odpoveď. Urobili ste všetko, čo ste mohli?“ spýtal sa strážnikov.

„Všetko, čo tu môžeme urobiť. Ideálne by bolo, keby sme ho vzali do nemocnice, kde by mu ranu vyčistili, dali antibiotiká a poriadne zašili, ale on nechce nastúpiť do sanitky a my ho nebudeme nútiť.“

„Dobre,“ súhlasil Lively. „Salterová, dúfam, že ste si nevzali svoj najfajnovjší kabát. Posadíme pána Parsonsa na zadné sedadlo. Môžete nám požičať dvojicu rukavíc?“

„Prosím,“ odpovedal jeden zo záchranárov a podal každému z nich dve guľôčky scvrknutej gummy. „Veľa šťastia.“

Nasadili si ich. Parsons naďalej stál na mieste, hľadel do diaľky a ústa sa mu otvárali a zatvárali, akoby sa neúspešne pokúšal prehovoriť. Salterová k nemu pristúpila z jednej strany, Lively z druhej a pomaly ho viedli k autu. Chvíľu trvalo, kým sa im ho podarilo správne zohnúť, aby si mohol sadnúť na zadné sedadlo, ale napokon bol vnútri. Salterová zavrela dvere a vzdychla.

„Mám pocit, akoby ste to naplánovali na môj prvý deň po návrate do práce, aby ste ma odradili,“ zahundrala.

„Podarilo sa vám za osem mesiacov zabudnúť, aká je naša práca očarujúca a zábavná?“ zažartoval Lively. „Ja budem šoférovať. Vy dávajte pozor na nášho hosta.“

Salterová sa pozrela do spätného zrkadla na Mikeyho Parsonsa. Jeho hlava sa cestou kývala hore-dole ako umelému psovi a biele náplasti na tmavočervenej rane vyzerali ako nejaké morbidne halloweenske maľovanie na tvár. Zrazu otvoril oči a pozrel sa na Salterovú.

„Hej, Mikey,“ oslovila ho. „Viete, kde ste?“

Vypustil dlhý, siplavý vzdych. Kyslosť jeho dychu sa šírila vozidlom. Mikey sa napriek odporu bezpečnostného pásu hodil dopredu, najprv si udrel hlavu o priečku za Livelyho sedadlom a potom si udrel zadnú časť hlavy o opierku. Búchal hlavou sem a tam, čoraz silnejšie.

„Zastavte,“ vyzvala Salterová Livelyho. „Musíme niečo urobiť, lebo sa zabije.“

„Nie, vrátíme sa na policajnú stanicu. Ak bude v bezvedomí, zavoláme sanitku. Nedotknem sa ho, kým je v takomto stave, a ani vy sa ho

nedotknete. Nevieme, čoho je schopný, keď má v tele to svinstvo. Minulý mesiac pri zatýkaní vraj niekto pohrýzol jedného policajta.“

„Čo všetko viete o tejto droge?“ spýtala sa Salterová.

„Predáva sa ako alternatíva marihuany, ale je to úplne syntetická droga. Mala by pôsobiť ako kanabinoidy, lenže podľa toho, čo som videl v praxi, má účinky skôr ako LSD. Každá dávka je vyrobená z iného množstva chemikálií, takže závislí v skutočnosti nevedia, čo fajčia.“

„Odkiaľ to majú?“ pokračovala a snažila sa ignorovať údery ozývajúce sa zo zadného sedadla.

„Odvšade. Výroba je relatívne lacná, potom to zabalia tak, že to vyzera celkom profesionálne, a je to menej riskantné ako pokúsiť sa získať heroín alebo kokaín. Z ulíc ho nedostaneme skôr ako o dobrých desať rokov. Ibaže by takýto Antizorro vystrašil fetákov natoľko, že to radšej prestanú užívať.“

„Počkajte, seržant, nemôžete ho začať volať Antizorro. Novinári to vyňuchajú a bude to všade.“

Mikey pokýval hlavou, aby naposledy poriadne švihol do opierky za sebou, a všetky náplasti sa mu odlepili. Po tvári mu začala stekať krv, vyzeral ako z hororu a Salterová zdvihla obočie na Livelyho.

„Neviem, kto tu teraz velí, ale som si istá, že nás nebude mať veľmi rád,“ prehodila.

Na stanicu sa dostali pomerne rýchlo, ale zastavil ich seržant na príjme. „Neočakávate, že ho prevezmem, však? Mal by ísť rovno do nemocnice a vy to veľmi dobre viete.“

„Odmietol lekársku pomoc, ale pod vplyvom návykovej látky je nebezpečný a treba ho na pár hodín zavrieť do cely. Musíme sa pokúsiť dostať z neho nejakú výpoveď, keď sa trochu vyspí,“ vysvetlil Lively.

„Zastavte mu krvácanie,“ prikázal im seržant. „Nechajte ho trochu sa spamätať. Ak sa bude zdať v poriadku, prevezmem ho. Vitajte späť, Salterová,“ dodal.

Lively na ňu kývol hlavou. „Chodte na poschodie a podajte hlásenie šéfkke. Niekto sa už určite vrátil. Potom informujte tím. Ja tam prídem,

hneď ako tu skončím. A dajte si trochu čaju. Prežili ste dosť v prvé ráno po návrate.“

„Máte pravdu, pane,“ prikývla a zamierila ku schodisku.

„No áno, teraz sa so mnou nebude hádať. Všetku špinavú prácu urobím sám,“ zavrčal.

„Som tvrdohlavá, ale nie hlúpa, seržant, to sú dve rôzne veci,“ pokrčila plecami a zmizla.

Keď vošla do chodby na poschodí, vzduch akoby elektrizoval ruch z vyšetrovacej miestnosti. Na druhom konci chodby sa objavila Ava Turnerová a zastavila sa. Na perách sa jej pomaly objavil úsmev, keď sa k nej priblížila Salterová.

„Strážmajsterka Salterová, som rada, že ste späť,“ pozdravila ju Ava.

„Aj ja som rada, že som späť,“ prikývla Salterová. „Počula som, že máme na krku vraždu.“

„Vyzerá to tak,“ potvrdila Ava. „Nebudem vás zbavovať žiadnych povinností. Vraj ste už práceschopná, to mi stačí. Ale dajte mi vedieť, keby ste niečo potrebovali. Súhlasíte?“

„Súhlasím,“ prikývla Salterová. „A gratulujem vám k povýšeniu, hlavná inšpektorka, aj keď s niekoľkomesačným oneskorením.“

„Nie som si istá, či je gratulácia na mieste. Väčšinou mi to pripadá ako trest. Kde ste boli so seržantom Livelym celé dopoludnie?“

„Nieкто vyrezal písmeno Z do tváre jedného drogového závislého bezdomovca. Dnes ráno ho objavili celého od krvi. Žiadni svedkovia, žiadne stopy. Požil nejakú drogu, dosť silnú na to, aby si stále neuvedomoval, čo sa mu stalo. Lively ho práve teraz dole odovzdáva do cely, ale stále je pod vplyvom. Dúfajme, že o pár hodín bude môcť vypovedať.“

„Kanabinoidy?“ spýtala sa Ava.

„To je Livelyho teória. Záchranári boli zrejme toho istého názoru,“ odvetila Salterová.

„Je toho plné mesto,“ pokračovala Ava. „Dajte vedieť na protidrogové. Ak je v uliciach nejaká nová dávka, ktorá v závislých vyvoláva agresiu, mali by to začať preverovať.“

„Salterová,“ oslovil ju Callanach, ktorý práve vyšiel z vypočúvacej miestnosti a pripojil sa k nim. Objal ju a Salterová sa začervenala.

„Inšpektor,“ hlesla. „Rada vás opäť vidím, ale už by som mala ísť. Musím napísať hlásenie a od seržanta Livelyho dostanem hubovú polievku, ak nebude mať uvarenú kávu, keď príde.“ Ponáhľala sa do kuchynky.

„Pozerám,“ zatiahla Ava a obrátila sa ku Callanachovi, „či si v poriadku. Ešte nikdy som ťa nevidela takého dojatého.“

„Vtipné,“ odbil ju. „Myslíš, že by už mala byť späť v práci? Po tom všetkom, čím prešla, po strate toho dieťaťa?“

„Daj jej čas,“ povedala Ava. „Asi sa snaží zatlačiť na ranu, aby zistila, ako bolí. Dávaj na ňu pozor. A daj mi vedieť, ak budeš mať dojem, že má nejaké problémy. Salterová je dobrá kriminalistka. Potrebujeme ľudí ako ona.“

Z vypočúvacej miestnosti vystrčil hlavu strážmajster Max Tripp a zavolať na nich. „Hlavná inšpektorka, máme informácie o Zoey Coleovej a jej nevlastnom otcovi Christopherovi Myersovi. Určite si to budete chcieť vypočuť,“ oznámil.